

תת"ע 6276/10/14 - מדינת ישראל נגד עג'אמי אברהם אביהו

בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה

03 פברואר 2016

תת"ע 6276-10-14 מדינת ישראל נ' עג'אמי אברהם אביהו

לפני כבוד השופטת, סגנית נשיאה טל אוסטפלד נאוי
המאשימה מדינת ישראל

נגד הנאשם
עג'אמי אברהם אביהו

נוכחים:

ב"כ המאשימה - עו"ד איתי פרץ

הנאשם - בעצמו

[פרוטוקול הושמט]

הכרעת דין

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של נהיגה ללא רישיון נהיגה, כאשר תוקף רישיון נהיגתו פקע למעלה מ-6 חודשים, עבירה בניגוד לסעיף 10(א) לפקודת התעבורה, ונהיגה ללא פוליסת ביטוח, בניגוד לסעיף 2(א) לפקודת ביטוח רכב מנועי.

לאחר ביטול פסק הדין שניתן בהעדרו של הנאשם, כפר הנאשם במיוחס לו וטען כי לא נהג ברכב. בית המשפט שמע את הראיות.

מטעם התביעה העיד **רס"מ פקדו מתן** (להלן: "**עד התביעה**"), אשר ערך את טופס ההזמנה לדין וכתב אישום (**ת/1**).

העד ציין והעיד, כי במהלך סיור שגרתי ברמלה, נכנס לשביל עפר מול רחוב מאיר בינט והבחין ברכב הנאשם נוסע בשטח העפר לכיוון (כללי) באר יעקב. העד נסע לכיוון הרכב כשהמרחק בינו לבין הרכב היה כ-40 מטר. העד המשיך להתקדם לעבר הרכב, וכשהיה במרחק של כ-20 מטר ממנו, כיבה הנאשם את אורות הרכב, יצא מדלת מושב הנהג ונעמד מחוץ לרכב כשהוא מחזיק בידיו ספר תפילה וטען בפניו כי הוא מתפלל. העד הוסיף וציין כי שמר על קשר עין

רציף עם הרכב, מהנסיעה ועד שהבחין בנאשם יוצא ממנו. בדיקה שערך במסוף המשטרתי העלתה כי רישיון נהיגתו של הנאשם אינו בתוקף מזה למעלה משנה.

העד רשם את דברי הנאשם בעת קבלת טופס ההזמנה לדין: "זה שישבתי במושב הנהג זה לא אומר שנהגתי ברכב".

בחקירתו הנגדית בבית המשפט, העיד כי נסע אחרי רכבו של הנאשם כ-40 מטר. כשנשאל מדוע חיכה עד שהרכב יעצור ולא עצר את הרכב מיד עוד כאשר הבחין בו נוסע, השיב כי רצה להתקדם ולבדוק, אולי לא היה צורך לעצור את הרכב. עוד העיד, כי אינו זוכר אם היה עמו שוטר נוסף ומדוע לא רשם מזכר.

הנאשם, אשר בחר להעיד, העיד כי באותו היום, שחל במהלך עשרת ימי התשובה עובר ליום כיפור, נסע עם אחיו לפרדס כדי להתפלל ולהתבודד ואחיו הוא שנהג ברכב. לדבריו, כשהגיעו לפרדס החנו את הרכב במרכזו, מרחק של כ-150 מטר מהכניסה, במקום חשוך ללא כל תאורה, הרכב היה כבוי אך הם השאירו את האורות דולקים, כדי שיוכלו לקרוא. השניים התפללו במשך כ-20 דקות, שלאחריהם הלך אחיו לתחנת דלק סמוכה כדי לקנות שתייה, בעוד הנאשם המשיך להתפלל. לטענתו, בעת שהתפלל הבחין בניידת המשטרה מגיעה מהכניסה לפרדס, והשוטרים שהגיעו ביקשו לערוך בדיקה וחיפוש ברכב. משלא מצאו דבר שאלו אותו אם יש בידיו רישיון נהיגה. הנאשם מסר לשוטרים כי אין בידיו רישיון, אך הסביר שעמד מחוץ לרכב ולא נוהג, ואלא אחיו. לטענת הנאשם, השוטרים סירבו לחכות במקום לשובו של האח, ודרשו ממנו להתלוות אליהם אל תחנת המשטרה.

בחקירתו הנגדית הודה הנאשם כי רישיון נהיגתו אינו בתוקף ואף ביום האירוע היה כך.

טיעוני הצדדים

ב"כ המאשימה ביקש לקבל את עדותו של עד התביעה, שלדבריו הייתה עקבית ואמינה, ולהרשיע את הנאשם. לטענתו, נמצאו סתירות בדברי הנאשם. ב"כ המאשימה הדגיש כי עד התביעה הבחין ברכב נוסע, וכשהגיע אליו, הנאשם נעמד בחוץ לבדו, ואחיו הגיע לתחנת המשטרה, מביתו, רק שתיים לאחר שהנאשם עוכב לתחנת המשטרה.

הנאשם הכחיש כי נהג ברכב, וביקש לזכותו מן האישום. לטענתו, אחיו, שלא היה במקום בעת שהשוטר הגיע מפני שהלך לקנות שתייה, הוא שנהג ברכב. לדבריו, עובר להגעת השוטר, עמד מחוץ לרכב כשמנוע הרכב היה כבוי במשך כ-20 דקות.

דין

אין מחלוקת כי רישיון נהיגתו של הנאשם לא היה בתוקף ביום ביצוע העבירה. השאלה בה נדרש בית המשפט להכריע היא האם נהג הנאשם אם לאו.

עד התביעה ציין באופן מפורש בטופס ההזמנה לדין, כי הבחין ברכב נוסע ושמר עמו על קשר עין עד שהבחין בנאשם יוצא מהרכב ממושב הנהג:

"הבחנתי ברכב הנ"ל שנוסע בדרך עפר... נסעתי לכיוונו... (ת/1).

ובהמשך: **"...כיבה את האורות של הרכב והנהג יצא מכיוון מושב הנהג נעמד מחוץ לרכב כאשר הנהג מחזיק**

סידור... " (ת/1, נסיבות המקרה).

עד התביעה חזר על גרסתו זו, שלא נסתרה, אף בעדותו בבית המשפט.

הנאשם מנגד שינה גרסתו. באותו היום הוא הודה כי יצא מהרכב מצד הנהג. ראה דברי הנאשם בעת קבלת ההזמנה לדין: **"זה שישבתי במושב הנהג זה לא אומר שנהגתי ברכב"**. (ת/1, דברי הנהג).

בבית המשפט, שינה הנאשם גרסתו וטען כי עמד מחוץ לרכב והתפלל בעת שעד התביעה הגיע למקום. גרסה שאינה מתיישבת עם גרסתו בקבלת טופס ההזמנה לדין.

לא זו אף זו, העובדה כי עד התביעה אכן הבחין בנאשם יוצא מהרכב מתא הנהג, אינה מתיישבת עם גרסתו המאוחרת של הנאשם לפיה כאשר עד התביעה הגיע למקום הוא כבר עמד במשך 20 דקות מחוץ לרכב.

לטענת הנאשם, אחיו הוא שנהג ברכב באותו היום. כך גם ציין בבית המשפט: **"אני לא נהגתי באוטו, יש לי עד"** (עמ' 9 לפרוטוקול, שורות 16-17).

עם זאת, בחר הנאשם שלא לזמן את אחיו לעדות: **"לא הבאתי את אחי כי לא ידעתי כמה זה הכרחי"**. (עמ' 9 לפרוטוקול, שורה 18).

טענתו של הנאשם כי אחיו נהג ברכב, ללא עדותו של האח, הינה טענה בעלמא שלא הוכחה.

בע"פ 6056/07 **יעלב אלחמידי נ' מדינת ישראל**, קבע ביהמ"ש העליון בנוגע להימנעות בעל דין מהבאת עד:

"כידוע, אי הבאתו של עד רלוונטי מעוררת חשד לפיו בעל הדין שנמנע מהבאתו חושש מעדותו של עד זה ויוצרת הנחה לפיה עדותו של עד כזה עלולה הייתה לחזק דווקא את עמדתו של הצד שכנגד [ראו למשל: ע"פ 11331/03 קיס נ' מדינת ישראל, פ"ד נט(3), 453 (2004)]. לפיכך, בדומה לבית המשפט המחוזי, כך סבור גם אני כי העובדה שהמערער לא מצא לנכון להעיד מי מבני משפחתו על מנת שיתמכו בגרסתו לפיה שהה בביתו של בן דודו בבוקר שבו אירע האירוע נשוא האישום השני, מעוררת קושי ממש."

בע"פ 493/82 **מכלוף חמו נ' מדינת ישראל**, קבע ביהמ"ש העליון באשר ל"חובה" המוטלת על נאשם להביא ראיות שביכולתן להוכיח את חפותו, או לכל הפחות לעורר ספק סביר:

"כפי שאמרתי למעלה, יוצרת מסכת זאת של עובדות ראייה לכאורה, כי המערער הוא שעשה את המעשה, כמסקנה סבירה לפי פשוטם של דברים. ראייה לכאורה זאת מטילה על כתפיו את החובה להביא ראיה או להמציא הסבר מתקבל על הדעת, שיש בהם כדי לבטל את כוחה המרשיע או שיש בהם, למצער, כדי להתיש את כוחה על-ידי הטלת ספק סביר."

בע"פ 3354/97 **מואיז שיאון נ' מדינת ישראל**, נקבע:

"משעומדת התביעה בחובת הראייה לכאורה של יסוד כזה - "יסוד שלילי" המצוי ב"ידיעה

מיוחדת" של הנאשם - חייב הנאשם להראות, כי אין אחיזה למסקנה המתחייבת מן הראיות לכאורה, שהגישה התביעה; כאשר די לו לענין זה בהקמת ספק לזכותו, שהרי התביעה היא הנושאת בנטל השכנוע בדבר קיומו של היסוד האמור."

מאחר והנאשם לא ביקש לזמן את אחיו לעדות, הרי שהדבר פועל לחובתו.

לאור האמור לעיל, הנני סבורה מעדיפה גרסת המאשימה שהיתה עקבית ולא נסתרה. המאשימה עמדה בנטל הבאת הראיות המוטל עליה. משהנאשם בחר שלא להעיד את אחיו, דבר שיכול היה להוות כרסום לראיות התביעה, ולאור הסתירות שבעדותו, הוכח בפניי, מעבר לכל ספק סביר, כי הנאשם ביצע את העבירה.

סוף דבר

לפיכך, לאחר ששמעתי טענות הצדדים, לאחר שבית המשפט הזהיר עצמו כי עדות יחידה לפניו, נחה דעתי כי המאשימה הוכיחה את עובדות כתב האישום מעבר לספק סביר. לפיכך, אני מוצאת כי הנאשם עבר את העבירה המיוחסת לו בכתב האישום, ומרשיעה אותו בהתאם.

ניתנה והודעה היום כ"ד שבט תשע"ו, 03/02/2016 במעמד הנוכחים.

**טל אוסטפלד נאוי , שופטת, סגנית
נשיאה**

[פרוטוקול הושמט]

גזר דין

בקביעת מתחם העונש ההולם, העיקרון המנחה הוא עקרון ההלימה בין חומרת המעשה בנסיבותיו ומידת אשמתו של הנאשם ובין העונש המוטל עליו.

כאשר, מדיניות הענישה אמורה להרתיע מפני בצוע עבירות נוספות ולהעביר מסר ברור על מי שבהתנהגותו פוגע בערך החברתי שהינו פגיעה בביטחון הציבור וסיכון המשתמשים בדרך.

לאור האמור הנני קובעת כי מתחם העונש ההולם לאור נסיבות בצוע העבירה על פי עובדות כתב האישום הינו:

פסילה בפועל לתקופה של 3 חודשים עד 9 חודשים, פסילה על תנאי, קנס שנע בין מאות לאלפי שקלים, מאסר על תנאי.

באשר לנסיבות שאינן קשורות לביצוע עבירה זו: הנאשם מחזיק ברישיון נהיגה משנת 2008 .

צבר לחובתו 5 הרשעות קודמות.

לאחר שבית משפט נחשף לראיות, שמע את עדי התביעה, את החומרה שבעבירה, מאחר ומדובר בפעם השנייה בה הנאשם נוהג ללא רישיון נהיגה בתוקף, לאחר ששקלתי את השיקולים השונים ובחנתי טיעוני הצדדים, הנני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

דנה את הנאשם לתשלום קנס בסך 1200 ₪ .

הקנס ישולם תוך 60 יום.

הנאשם הונחה לגשת למזכירות לקבלת שובר תשלום.

הנני פוסלת את הנאשם מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 3 חודשים .

רישיון הנהיגה יופקד בבית המשפט היום וממועד ההפקדה תחושב הפסילה. גם אם לא יפקיד הנאשם את רישיונו, נחשב הוא פסול מלנהוג אך הפסילה תחושב ממועד ההפקדה בלבד. אם אין לנאשם רישיון נהיגה בתוקף, יפנה למזכירות בית המשפט.

הנני פוסלת את הנאשם מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 2 חודשים וזאת על תנאי למשך 2 שנים והתנאי הוא שלא יעבור אותה עבירה בה הורשע או עבירות תוספת ראשונה ושנייה.

זכות ערעור תוך 45 יום.

<#3#

ניתנה והודעה היום כ"ד שבט תשע"ו, 03/02/2016 במעמד הנוכחים.

טל אוסטפלד נאוי , שופטת, סגנית
נשיאה

הוקלד על ידי סגל קדוש